

**NAUJA
NELAIMĖ**

Planas A

PROLOGAS

Viržinija

Jo lūpos palietė jos kaklą. Jai patiko justi šį bučinį — lengvą it šnabždesį, gundantį. Atkragino galvą. Išgirdo save kikenant. Jis lūpomis suėmė moters ausies lezgelį, ir kikenimas virto aimana.

Dieve, kaip jai patiko jo prisilietimai.

Jo pirštai pakėlė sunkius moters plaukus. Šie vilnijo ant sprando, užkrito ant apnuogintų pečių.

— Dailioji Mendė, — kuždėjo jis. — Seksualioji, karštoji Mendė.

Ji vėl sukikeno. Nusijuokusi ant lūpų pajuto druskos skonį ir taip suprato verkusi. Jis apvertė ją ant pilvo, prispaudė prie lovos. Ji nesipriešino.

Vyro rankos nuslinko išlinkusiu stuburu, sustojo ant juosmens.

— Man patinka šis įdubimas, — sukuždėjo jis, pirštu brūkštelėdamas nugaros apačią. — Tobulai tinka gurkšnoti šampaną. Kiti vyrai gali pasilaikyti krūtis ir šlaunis. Man tereikia šio plotelio. Ar galiu jį turėti, Mende? Ar padovanosi jį man?

Galbūt ji atsakė teigiamai. Galbūt tik sudejavo. Jau pati nebesuvokė. Ant lovos vienas tuščias šampano butelis. Dar vienas pustuštis. Lūpos dilgsėjo nuo uždrausto skonio, o ji vis kartojo sau, esą viskas bus gerai. Juk čia tik šampanas, jie švenčia, argi ne? Jis gavo naują darbą, SVARBU darbą, ir, oi... jis gyvens toli.

Tačiau lauks apsilankymai savaitgaliais, gal laiškai, galbūt telefono skambučiai...

Jiedu šventė, jiedu gedėjo. Atsisveikinimo pasidulkinimas. Šiaip ar taip, mielieji kolegos anoniminiai alkoholikai turėtų suprasti, kad šampanu pagardintas seksas nesiskaito.

Jis pavertė atkimšą putoto gėrimo butelį jai virš pečių. Vėsus skystis sruvo kaklu, telkėsi ant baltos satino paklodės. Mendė bejėgiškai laižė jį.

— Mano mergaitė, — kuždėjo jis. — Mano mielutė, seksuali mergytė... Prasiskėsk man, brangute. Įsileisk mane.

Mendės kojos prasiskėtė. Ji išrietė nugarą, visą dėmesį sutelkė žemyn, dar ir dar žemiau, į plotelį tarp kojų, kur kaupėsi maudimas. Dabar tik jis galėtų jį numalšinti. Tik jis galėtų ją išgelbėti.

Užpildyk mane. Noriu pajusti pilnatvę.

— Gražioji Mendė. Seksualioji, karštoji Mendė.

— P-p-prašau...

Vyras įsiskverbė į ją. Jos klubai išsiritė. Stuburas tartum ištirpo, ir ji visa atsidavė jam.

Užpildyk mane. Noriu pajusti pilnatvę.

Druska ant skruostų. Šampanas ant liežuvio. Kodėl nesugeba suvaldyti ašarų? Ji palenkė galvą prie paklodės ir gurkštelėjo šampano, o kambarys sukosi aplink, keldamas pykinimą.

Staiga lovos nebeliko. Jiedu buvo lauke. Įvažoje. Apsirengę, sausais skruostais. Šampano nebėra, bet troškulys niekur nedingo. Ji jau šešis mėnesius nevartojo alkoholio. Dabar siaubingai stipriai jo troško. Vienas butelis šampano vis dar neatkimštas. Gal pavyktų įtikinti jį padovanoti kelionei namo? Vieną į kelionę.

Nevažiuk...

— Ar viskas gerai, brangute?

— Man viskas gerai, — sumurmėjo ji.

— Gal tau nederėtų vairuoti. Gal verčiau pasilik nakčiai...

— Man viskas gerai, — ji vėl suniurnėjo po nosimi.

Negalėjo pasilikti. Abudu tai žinojo. Gražūs dalykai ateina ir vėl išeina. Jei dabar mėgintų jo nepaleisti, padėtis tik pablogėtų.

Vis dėlto vyras dvejojo. Stebėjo ją tomis bedugnėmis, rūpesčio sklidinomis akimis. Kampučiuose ryškėjo raukšlės. Kai pirmą kartą jį sutiko, Mendę tos raukšlės pakėrėjo. Jai labai patiko stebėti, kaip vyras primerkdavo akis it įdėmiai ją tyrinėdamas ir išties ją matydamas — tikrąją ją. O po sekundės dalelės nusišypsodavo it pajutęs, kokį laimingą jį daro.

Joks kitas vyras niekada jai taip nesišypsavo. Tartum ji būtų ypatinga.

O Dieve, nevažiuok...

O tada: *Trečias butelis šampano. Pilnas. Paminėti senus laikus. Į kelionę.*

Mylimasis delnais suėmė jos veidą. Nykščiais paglostė skruostus.

— Mende... — švelniai sukuždėjo. — Įdubimas tavo nugaros apačioje...

Ji nesugebėjo atsakyti. Springo ašaromis.

— Palūkėk, brangute, — staiga paprašė jis. — Man kilo mintis.

Vairavimas. Reikia rimtai susikaupti, nes siauras keliukas vinguriuoja it gyvatė, aplink tamsu. Kaip keista, kad mintis užgimsta taip greitai, o kūnas reaguoja taip lėtai. Jis sėdėjo greta jos, keleivio vietoje. Norėjo užtikrinti, kad saugiai pasieks namus; iš ten išsikvies taksi. *Gal jai vertėjo išsikviesti taksi. Gal būseną netinkama vairuoti. Jei jis važiuoja kartu, kodėl prie vairo sėdi ji?*

Nepavyko šios minties galvoje išlaikyti pakankamai ilgai, kad ją įsisąmonintų.

— Sulėtink, — perspėjo jis. — Kelias čia apgaulingas.

Ji linktelėjo, suraukė kaktą. Sunkiai sekėsi susikaupti. *Koks keistas vairas jos rankose. Apskritas. Oho.* Norėjo spustelėti stab-

džius. Užuoat pasiekusi juos, koja nusileido ant akceleratoriaus. Visureigis metėsi pirmyn.

— Atleisk, — sušnibždėjo ji.

Pasaulis ir vėl pradėjo suktis. Jautėsi prastai. Galbūt apsi-
vems, o gal praras sąmonę. Gal nutiks ir viena, ir antra. *Jei tik galėtų pailsinti akis...*

Kelias vėl pasisuko. Automobilis trūktelėjo pirmyn.

*Saugos diržas. Reikia saugos diržo. Ji siektelėjo jo, suėmė
sagtį. Patraukė. Diržas be jokio pasipriešinimo nuvilnijo žemyn.
Tiesa. Sugedęs. Reikia sutaisyti. Vieną dieną. Šiandien. Gegužės
diena. Žvaigždės tolsta, dangus pradeda šviesėti. Tuoju patekės sau-
lė. Dabar trūksta tik mergytės, dainuojančios: „Rytojus, rytojus,
visuomet išauš rytojus...“**

— Sulėtink, — jis pakartojo iš keleivio vietos. — Priešais
akis — staigus posūkis.

Ji atbukusi dėbojo į jį. Vyro akys keistai žvilgėjo. Iš jaudu-
lio. Mendė nesuvokė, kas dedasi.

— Myliu tave, — išgirdo savo žodžius.

— Žinau, — atsiliepė jis. Meiliai ištiesė rankas. Viena iš jų
suėmė vairą. — Mieloji, seksualioji Mendė. Tu niekada manęs
nepamirši.

Ji linktelėjo. Užtvanka prakiuro, skruostais pradėjo ristic
ašaros. Ji bejėgiškai rauduoja, „Ford Explorer“ vinguriavo keliu,
o vyro akys vis labiau žvilgėjo.

— Aš geriausias iš visų, — negailestingai tęsė jis. — Mende,
be manęs pražūsi.

— Žinau, žinau.

— Tave apleido net ir tėvas. Dabar aš darau tą patį. Pir-
miausia liausis savaitgalio apsilankymai, po to ir skambučiai.
Liksi tik tu, Mende. Naktis po nakties vis viena.

* Angl. *Tomorrow, tomorrow, there's always tomorrow...* — Ištrauka iš miuziklo *Annie*
dainos *Tomorrow*. (Čia ir toliau — vert. *past.*)

Ji pratrūko raudoti dar stipriau. Druska ant skruostų, šampanas ant lūpų. *Visiškai viena. Juoda bedugnė. Viena, viena, viena.*

— Pažvelk tiesiai į akis, Mende, — švelniai ragino jis. — Nesi pakankamai gera išlaikyti vyrą. Tu tik girtuoklė. Dievulėliau — net ir man skiriantis su tavimi tesugebi mąstyti apie trečią šampano butelį. Štai kokia tiesa, ar ne? *Ar ne?*

Ji mėgino papurtyti galvą. Galiausiai tik linktelėjo.

— Mende, — sukuždėjo jis, — paspausk greičiau.

Kodėl tėtukas negrįžo namo per mano gimtadienį? Noriu tėtuko!

Mieloji, seksualioji Mendė.

Užpildyk mane. Noriu pajusti pilnatvę.

Visai viena...

— Tau skaudu, Mende. Žinau, kad skaudu. Bet aš tau padėsiu, mažute. Paspausk greičiau.

Druska ant skruostų. Šampanas ant lūpų. Pėda ant akceleratoriaus...

— Vienas menkas spustelėjimas, ir jau niekada nesijausi vieniša. Nebeteks manęs ilgėtis.

Jos pėda... Artėjantis kelio vingis. *Visai viena. Dievulėliau, kaip pavargau.*

— Nagi, Mende. Paspausk greičiau.

Pėda, spaudžianti pedalą...

Paskutinę akimirką pamatė jį. Vyrą siaurame kaimo kelio kraštyje. Jis vedžiojo šunį ir išgąstingai stebėjo artėjantį automobilį tokią ankstyvą ryto valandą, paskui dar labiau nustebo, kai jis ėmė lėkti tiesiai į jį.

Suk! Suk! Privalai sukti! Amanda Džeinė Kvinsi karštligiškai suko vairą...

Tačiau automobilis toliau lėkė tiesiai. Mylimasis vis dar laikė vairą, ir laikė jį tvirtai.

Laikas sustojo. Mendė sutrikusi pakėlė akis į brangų veidą.

Lange už jo regėjo pro šalį bėgančią tamsą. Matė, kad prie stiprios, plačios vyro krūtinės tvirtai glunda saugos diržas. O tada išgirdo žodžius:

— Viso labo, mieloji Mende. Kai atsidursi pragare, būtinai perduok nuo manęs linkėjimus tėvui.

„Ford Explorer“ režėsi į pėsčiąjį. Pasigirdo duslus dunkstelėjimas. Trumpas šūksmas. Automobilis skriejo toliau. Vos tik Mendė spėjo pagalvoti, kad viskas bus gerai, ji vis dar sveika, jiedu abu liko sveiki, iš tamsos išniro telefono stulpas.

Mendei neliko laiko surikti. Automobilis į storą medinį stulpą režėsi penkiasdešimt šešių kilometrų per valandą greičiu. Priekinis bamperis nulinko žemyn, galinis šovė viršun. O jos neprilaikomas kūnas iš vairuotojos sėdynės metėsi į priekinį stiklą, kur tvirtas metalinis rėmas suknežino viršugalvį.

Keleiviui tokių problemų nekilo. Saugos diržas sulaikė jo krūtinę, „Ford Explorer“ sukiužus, buvo nutrenktas atgal į savo vietą. Galva loštelėjo pirmyn. Vidiniai organai šoktelėjo į krūtinę ir akimirką neleido įkvėpti. Jis aiktėlėjo, sumirksėjo, bet jau po kelių sekundžių spaudimas sumenko. Automobilis sustojo. Jis sėdėjo savo vietoje. Sveikas.

Plikomis rankomis atsisegė saugos diržą. Buvo padaręs namų darbus, tad nesibaimino palikti pirštų atspaudų. Neskubėjo. Kaimiškas keliukas prieš aušrą. Tikriausiai pro šalį kas nors pravažiuos tik po dešimties, dvidešimties, trisdešimties minučių.

Jis apžiūrėjo dailiąją, seksualiąją Mendę. Vis dar juto silpną pulsą, tačiau mergina neteko viršugalvio. Nors kūnas iš paskutiniųjų kovojo, smegenys jau niekada neišgis.

Pusantrų metų planavimo, ir pagaliau jis patenkintas. Amanda Džeinė Kvinsi mirė išsigandusi, sutrikusi, sudaužyta širdimi.

Jiedu su Pirsu Kvinsiu vis dar neatsiteisę, pamanė vyras, bet pradžia padaryta.

**Po keturiolikos mėnesių
*Portlandas, Oregonas***

Pirmadienio popietę privati detektyvė Loreinė Koner sukumpusi sėdėjo prie dokumentais nukrauto stalo, ji spustelėjo dar kelis seno, nepatikimo nešiojamojo kompiuterio klavišus ir suraukė antakius, tyrinėdama ekrane duomenis. Vėl suvedė tuos pačius skaičius, gavo tą patį apgailėtiną rezultatą ir nudelbė jį tokiu pat niūriu žvilgsniu. Buhalterinėje programoje suvestas biudžetas bauginimams nepasidavė.

Sumauta programa, pamanė pareigūnė. Sumautas biudžetas, sumautas karštis. Ir sumautas ventiliatorius, kurį įsigijo vos praėjusią savaitę ir kuris jau tinkamai neveikė, jei dukart nevožtelėdavai. Atsitraukusi nuo darbo ji dusyk trinktelėjo ir galiausiai buvo apdovanota silpnu vėjeliu. Dievulėliau, ši kaitra pražudys.

Buvo pirmadienis, penkiolikta valanda. Laukė plieskė saulė: Portlande, Oregono valstijoje, bus užfiksuotas dar vienas liepos mėnesio karščio rekordas. Dažniausiai Portlande nebūna taip absurdiškai karšta kaip Rytų pakrantėje. Teoriškai čia nėra ir taip drėgna kaip šalies pietuose. Deja, pastarosiomis dienomis klimatas šitų normų nepaisė. Reinė palaidinę jau seniai iškeitė į baltus medvilninius marškinėlius su petnešėlėmis. Dabar jie lipo prie odos, o alkūnės paliko drėgnas žymes ant menko daiktai neapkrauto rašomojo stalo plotelio. Jei dar smarkiau kepins, teks kompiuterį neštis į dušą.

Reinės mansardinis butas turėjo kondicionierių, bet, vykdydama savo „susiveržto diržo“ taupymo programą, vieno kambario erdvę butą ji vėsino senamadiškai — atidariusi langus ir įjungusi nediduką pastatomą ventiliatorių. Deja, karštis kilo aukštyn, o tai nežadėjo nieko gero. Butas aštuntame aukšte stebuklingai neatvėso, o smogo kiekis ore išaugo dešimteriopai.

Netikusi diena diržų susiveržimo programoms. Juolab madingame Portlando Perlų rajone, kur šalta kava parduodama kone ant kiekvieno kampo, o mažosios kavinukės didžiuojasi gurmaniškų ledų pasirinkimu. Dievas liudininkas — dauguma pasiturinčių kaimynų dabar tikriausiai sėdi „Starbucks“, mėgaujasi oro kondicionierių vėsa ir mėgina pasirinkti tarp šaltos arbatos ir neriebios mokes latės.

Tik ne Reinė. Ne, naujoji — tobulesnė — Loreinė Koner sėdėjo madingame lofte madingame rajone ir mėgino nuspręsti, kas svarbiau — pinigai savitarnos skalbyklai ar naujas karbiuratorius penkiolikos metų senumo metalo laužui. Viena vertus, susitikus su nauju klientu švarūs drabužiai visada padeda palikti teigiamą įspūdį. Antra vertus, kokia nauda imtis naujų bylų, jei neturėsi galimybių jas tirti. Sprendimai, sprendimai.

Ji pamėgino suvesti kitokius skaičius. Buhalterinė programa atskleidė šlykštų vaizduotės trūkumą — pasirodė panašūs raudoni skaičiukai. Reinė atsiduso. Buvo ką tik išlaikiusi egzaminą Oregono valstijos privačių detektyvų licencijai gauti. Gera žinia — vadinasi, galės dirbti gynybos samdoma eksperte. Polas Dreikas, dirbantis Periui Meisonui.* Bloga žinia ta, kad licencija dvejiems metams kainavo septynis šimtus dolerių. Dar šimtas dolerių nukeliavo standartiniam nuo ieškinių padedančiam apsisaugoti draudimui, padengiančiam penkių tūkstančių dolerių žalą. Galiausiai teko sukrapštyti dar aštuonis šimtus dolerių

* Amerikiečių rašytojo ir teisininko Erle'o Stanley'o Gardnerio (1889–1970) detektyvinių romanų veikėjai — detektyvas ir advokatas.

profesinės civilinės atsakomybės draudimui, apsaugančiam iki milijono dolerių — dar daugiau mėginimų išnešti sveiką kailį. Apibendrinus, „Koner tyrimai“ augo, tačiau jos piniginė patuštėjo tūkstančiu šešiais šimtais dolerių, ir tai kėlė nemažą įtampą.

— Bet aš noriu valgyti, — mėgino įtikinti buhalterinę programą.

Panašu, jos norai programai nerūpėjo.

Pasigirdo skambutis. Reinė atsitiesė, sunerimusi ranka persibraukė plaukus ir iš nuostabos dukart sumirksėjo. Šiandien klientų nesitikėjo. Žvilgtelėjo į svetainę, kurioje monitorius transliavo pastato saugos kamerų vaizdus. Šiuo metu buvo rodomas pagrindinis įėjimas. Už užrakintų laukųjų durų kantriai stoviniavo dailiai apsirengęs žilstelėjęs vyriškis. Reinei stebint, dar kartą spustelėjo jos buto skambutį. O tada pakėlė akis į kamerą.

Reinė nieko negalėjo sau padaryti. Užgniaužė kvapą. Įmanoma, kad širdis nustojo plakusi. Stebėjo ją — žmogų, kurį šiomis dienomis pamatyti tikėjosi mažiausiai. Viduje viskas vertėsi aukštyn kojomis.

Reinė ranka dar kartą persibraukė neseniai trumpai apkirptus plaukus. Vis dar pratinosi prie naujojo įvaizdžio. Karštyje plaukai priminė kaštoninius šluotelės šerius. Nevalia pamiršti ir marškinėlių — senų, permirkusių prakaitu. Džinsiniai šortai buvo skylėti, atspurusiais kraštais, vargu ar tokius galėtum pavadinti profesionaliais. Šiandien ji tvarkė administracinius reikalus, tad nebuvo būtinybės puoštis. Be to... O Dievulėliau, ar šįryt pasitėpė pažastis dezodorantu? Čia taip karšta, kad dabar jau sunku pasakyti.

Specialusis agentas Pirsas Kvinsis ir toliau žvelgė į saugos kamerą. Net ir prastos kokybės vaizduose buvo matyti įdėmus ryškiai mėlynų akių žvilgsnis.

Pašėlusios Reinės mintys aprimo. Ranka apsistojo ties kak-

lo apačia. Tyrinėjo Kvinsį. Beveik aštuoni mėnesiai prabėgo nuo to laiko, kai matė jį pastarąjį kartą. Šeši mėnesiai nuo to laiko, kai net nesikalbėjo telefonu.

Kvinsio akių kampučiuose buvo gausu raukšlelių. Gilios mimikos linijos ryškėjo ir kaktoje. Tvirtos, lieso vyro veido bruožai bylojo apie laiką, praleistą mirties draugijoje. Kad ją kur, bet Reinę šitai traukė. Vyras vilkėjo nepriekaištingai pasiūtą kostiumą. Ištraiską sunku iššifruoti, kaip ir seniau. Nėra kito į specialųjį agentą Kvinsį panašaus žmogaus.

Jis trečią kartą spustelėjo skambutį. Neketino pasišalinti. Dėl ko nors apsisprendęs, retai kada savo sumanymo atsisakydavo. *Išskyrus ją...*

Reinė pasišlykštėjusi papurtė galvą. Nenorėjo apie tai mąstyti. Jiedu pabandė, bet nepavyko. Visko būna. Nežinia, ko Kvinsis čia atsibeldė, bet vargu ar klausimas asmeninis. Ji įleido vyrą į pastatą.

Užkilęs aštuonis aukštus, Kvinsis pabeldė į buto duris. Reinei pakako laiko pasitepti dezodorantu, bet plaukų neišgelbės jokios priemonės. Vieną ranką įrėmusi į džinsais aptemptą kluabą, atlapojo duris ir pasisveikino:

— Labas.

— Labas, Reine.

Ji laukė. Tyla užsitęsė. Didžiam Reinės pasitenkinimui, Kvinsis pasidavė pirmas.

— Jau pradėjau nerimauti, kad esi išvykusi tirti bylos, — tarė.

— Na, žinai, net ir kovotojai už gerį negali dirbti be poilsio.

Kvinsis kilstelėjo antakius. Jo sausas tonas pažadino nos-talgiškus Reinės prisiminimus, kai jis atsakė:

— Ne, nieko apie tai nesu girdėjęs.

Reinė nevalingai nusišypsojo. Kiek plačiau atlapojusi duris, įleido vyrą vidun.

Kvinsis nepuolė išsiskirti savo nuomonės. Pavaikštinėjo po mansardą abejinga veido išraiška, kuri galėjo ką nors suklaidinti, tiktai ne Reinę. Vos prieš keturis mėnesius šiam butui išleido didumą santaupų ir žinojo, kokį įspūdį jis palieka. Beveik trijų su puse metro aukščio lubos pertvarkytoje senojo sandėlio patalpoje. Atviroje saulėtoje erdvėje nebuvo perskyrų, tik virtuvės sala ir aštuonios stambios kolonos, atskiriančios keturias erdves: virtuvės, miegamojo, svetainės ir darbo kambario. Per visą sieną besidriekiantys platūs langai su išlikusiais originaliais 1925-ųjų stiklais.

Moteris, ankstesnė šio apartamento savininkė, prieškambarį buvo išdekoravusi šiltų raudonų atspalvių plytų mūru, svetainę nudažiusi nedegtų plytų ir gelsvai rudais kaimiškais atspalviais. Rezultatas — šiltas „sendintos elegancijos“ stilius, kokį Reinė buvo mačiusi žurnaluose, bet žinojo, kad pati tokį sukurti niekada nesiryžtų.

Dėl šio buto Reinė kone bankrutavo, bet vos išvydusi nebegalėjo atsisipirti jo žavesiui. Madingas, prašmatnus, gražus. Ir jeigu nauja — tobulesnė — Loreinė Koner jame pagyvens, galbūt ir pati taps į jį panaši.

— Gražu, — galiausiai pagyrė Kvinsis.

Reinė patyrinėjo jo veidą. Atrodė nuoširdus. Atsakydama tiktai krenkštelėjo.

— Nežinojau, kad moki kempine dekoruoti sienas, — pastebėjo Kvinsis.

— Nemoku. Tai padarė ankstesnė savininkė.

— A, puikiai padirbėjo. Nauja šukuosena?

— Taigi, gabalą plaukų nusikirpau ir pardavusi įsigijau šį butą.

— Visuomet buvai labai sumani. Netvarkinga, kas matyti pažvelgus į darbo stalą, bet sumani.

— Kodėl čia išdygai?

Kvinsis stabtelėjo ir galiausiai nenoromis nusišypsojo.

— Matau, vis dar moki eiti tiesiai prie esmės.

— O tu vis dar moki išsisukinėti nuo klausimų.

— Tiesa.

Reinė kilstelėjo antakį primindama, kad ir tai nėra atsakymas. O tada klubu pasirėmė į stalo kraštą ir, kadangi Kvinsį puikiai pažinojo, laukė.

Specialusis agentas Pirsas Kvinsis karjerą pradėjo kaip Federalinio tyrimų biuro psichologinių portretų sudarymo specialistas. Anais laikais jo skyrius dar buvo vadinamas Pagalbinių tyrimų padaliniu. Kvinsis pagarsėjo kaip geriausias iš geriausių. Prieš šešerius metus, ištyręs itin žiaurų nusikaltimą, perėjo dirbti į Elgsenos tyrimų padalinį, kuriame susitelkė į žudikų elgesio tyrimus, be to, dėstė FTB akademijoje Kvantike. Reinė su juo susipažino prieš metus gimtajame Beikersvilyje, Oregono valstijoje. Čia įvykdyta masinė žmogžudystė supurtė ramią bendruomenę ir patraukė Kvinsio dėmesį. Reinė buvo pagrindinė bylai tirti paskirta pareigūnė, tad aprodė jam nusikaltimo vietą. Nors jiedu buvo susipažinę vos prieš valandą, įspūdį padarė vyro sugebėjimas išlaikyti beaistrį veidą net jam žiūrint į mažų mergaičių palaikų apvadus kreida.

Iš pradžių Reinei stigo jo susikaupimo ir sugebėjimo tvardyti. Šito išmoko sunkiuoju būdu, kitomis tyrimo dienomis, kai prasti reikalai miestelyje virto dar blogesniais, ir ji suvokė, kokia iš tikrųjų kilo grėsmė. Kvinsis, tyrimo pradžioje buvęs jos sąjungininku, vėliau tapo savotišku inkaru. Baigiant bylos tyrimą, radosi užuominų ir į šį tą daugiau.

O tada Reinė neteko darbo šerifo departamente. Prokuratūra apkaltino dėl keturiolikos metų senumo žmogžudystės. Reinė keturis mėnesius laukė savo teismo dienos. Prieš aštuonis mėnesius visi kaltinimai be jokio perspėjimo ar paaiškinimo jai buvo panaikinti. Viskas baigėsi.

Reinės advokatui pasirodė, kad kažkas ją užstojo. Įtakingas žmogus. Reinė niekada apie tai nekalbėjo, bet visuomet įtarė, jog tas žmogus buvo Kvinsis. Ši aplinkybė jų anaipatol nesuartino, o priešingai — buvo viena iš priežasčių, juos atitolinusių.

Juk kalba sukosi apie specialųjį agentą Pirsą Kvinsį, žmogų, įveikusį Džimą Beketą, išaiškinusį Henrio Hokinso darbelius. Veikiausiai jis žino ir tiesą, kas nutiko Džimiui Hofai*.

O ji — tik Loreinė Koner. Kiek daug pastangų dar prireiks besistengiant susigrąžinti normalų gyvenimą.

Kvinsis prabilo:

— Turiu tau darbelį.

Reinė kone prunkštelėjo.

— Ką? Tau jau nebepakanka Biuro?

Kvinsis suabejojo.

— Tai... asmeninis reikalas.

— Juk FTB — tavo gyvenimas, Kvinsi. *Viskas* tau yra asmeninis reikalas.

— Šis asmeniškėnis už kitus. Gal galėčiau paprašyti stiklinės vandens?

Reinė mėšliai suraukė kaktą. Kvinsis su asmeninio pobūdžio misija. Ji buvo beviltiškai suintriguota.

Nuėjo į virtuvę, pripildė dvi stiklines vandens, pridėjo daug ledo, tada grįžo pas Kvinsį svetainėje. Jis jau buvo įsitaisęs ant kietos sofas mėlynais dryžiais. Baldas buvo senas, apsitrynęs — vienas iš nedaugelio rakandų, likusių iš Beikersvilio. Ten ji gyveno nedideliame vieno aukšto namelyje su užpakaline terasa, apsupta aukštų pušų. Ten nekaukdavo pagalbos tarnybų sirenos, nebuvo girdėti vėlyvų vakarėlių garsų. Tiktai liūdnas

* *Jimmy Hoffa* (g. 1913) — amerikiečių profsąjungų lyderis, būdamas 62 metų dingęs be pėdsakų. Vyras pagarsėjo ne tik kova už darbininkų teises, bet ir ryšiais su mafija.

pelėdų ūkavimas ir begaliniai vakarai, kupini prisiminimų: jos motina girta, jos motina užsimojusi kumščiu. Jos motina šūvio suknežinta galva.

Ne visos permainos, nutikusios Reinės gyvenime pastaruojų metu, buvo blogos.

Kvinsis godžiai patraukė vandens. Nusivilkęs švarką atsargiai užkabino ant sofos ranktūrio. Ant baltų marškinių švietė tamsus ginklo dėklas.

— Mano dukra... Praėjusį mėnesį Mendę palaidojome.

— Oi, Kvinsi, labai užjaučiu, — negalvodama leptelėjo Reinė, o rankas suspaudė į kumščius tramdydamasi nepasielgti netinkamai — pavyzdžiui, neištiesti į jį rankų.

Žinojo apie Mendės automobilio avariją. Pernai balandį Kvinsio dvidešimt trejų metų dukra Virdžinijoje įsirežė į telefono stulpą. Per avariją buvo sutrupinta merginos kaukolė, negrįžtamai sužalotos smegenys. Ligoninėje ji nedelsiant prijungta prie gyvybę palaikančios įrangos, bet planuota gyvybę palaikyti tik tol, kol bus gautas sutikimas paaukoti organus. Deja, buvusi Kvinsio žmona Betė gyvybės palaikymą supainiojo su tikru gyvenimu. Nesutiko atjungti aparatų. Kvinsis su Bete ginčijosi. Galiausiai Kvinsis liovėsi budėti prie dukros lovos ir grįžo į darbą. Šis sprendimas dar smarkiau supriešino su buvusia žmona.

— Betė pagaliau davė leidimą, — spėjo Reinė.

Kvinsis linktelėjo.

— Aš nemaniau... Mendė man buvo mirusi jau daugiau nei metus. Nemaniau, kad bus šitaip sunku.

— Juk ji — tavo dukra. Reikėtų stebėtis, jei nebūtų sunku.

— Reine...

Rodėsi, Kvinsis ruošiasi pasakyti šį tą daugiau. Galbūt paveiktas šios akimirkos, kai jiedu bendravo kaip seni draugai. Tačiau akimirka praėjo. Kvinsis papurtė galvą, tarė:

— Noriu pasinaudoti tavo paslaugomis.

— Dėl ko?

— Noriu, kad pasidomėtum dukters avarija. Įsitikintum, jog *tikrai* įvyko nelaimingas atsitikimas.

Reinė buvo pernelyg priblokšta, kad galėtų prabilti. Kvin-sis, supratęs jos dvejones, paskubėjo tvirtu balsu užtikrinti:

— Paašškėjo tam tikrų detalių. Noriu, kad jas iširtum.

— Maniau, ji buvo girta, — pasakė Reinė, vis dar mėgin-dama susivokti. — Girta partrenkė vyrą, šunį ir rėžėsi į stulpą. Istorijos pabaiga.

— Išties buvo girta. Ligoninėje patvirtinta, kad alkoholio kiekis kraujyje dvigubai viršijo leidžiamą. Bet man ramybės neduoda klausimas, kaip ji apgirto. Laidotuvėse susipažinau su keliomis jos draugėmis. Viena iš jų, Merė Olsen, tvirtino, kad Amanda didžiąją vakaro dalį praleido jos namuose žaisdama kortomis ir gurkšnodama dietinę kolą. Žinoma, prieš mirtį ilgokai su Mende nebendravau. Juk... juk žinai, kad mūsų san-tykiai nebuvo itin artimi. Tačiau paašškėjo, kad pusmetį prieš nelaimę Amanda lankė Anoniminių alkoholikų susirinkimus, jai puikiai sekėsi. Draugai labai ja didžiavosi.

Reinė nejučia susiraukė.

— Ar kas nors nutiko lošiant kortomis? Gal nusiminė ir tiesiu taikymu patraukė į barą?

— Pasak Merės Olsen, taip nebuvo. Be to, Amanda išvažia-vo beveik pusę trečios nakties — tokiu metu barai jau uždaryti.

— Buvo viena?

— Taip.

— Galbūt parvažiavo namo ir ten pasigėrė.

— O tada vėl sėdo į automobilį ir išvažiavo... kur?

Reinė mąsliai kramsnojo apatinę lūpą.

— Gerai, tebūnie. Bet gal turėjo gėrimų automobilyje ir pradėjo juos vartoti vos sėdusi prie vairo?

— Nei automobilyje, nei bute jokių butelių nerasta. Be to,

alkoholio parduotuvės jau nebedirbo. Tąnakt alkoholio nusi-pirkti negalėjo.

— Gal jo įsigijo prieš vykdama pas draugę, o tuščią butelį išmetė pakeliui namo. Žinai, kad paslėptų pėdsakus.

— Amanda avariją padarė už dvidešimt keturių kilometrų nuo savo namų, nuošaliame keliuke, nevedančiame nei į Merės Olsen namus, nei į josios.

— Kitaip tariant, panoro pasivažinėti...

— Girta, pusę šeštos ryto, neturėdama su savimi alkoholio, — Kvinsis užbaigė už ją. — Reine, manęs tokios aplinkybės netenkina.

Reinė neskubėjo atsakyti. Mintyse vis dar svėrė faktus, mėgino sudėti į vietas dėlionės detales.

— Išvažiavusi iš Merės, galėjo nuvykti dar pas ką nors?

— Visiškai įmanoma. Merė pasakojo, kad Amanda prieš kelis mėnesius iki avarijos susipažino su vyru. Amandos draugai jo nepažinojo, bet, regis, jis buvo labai malonus, rūpestingas vyras. Mano dukra... Amanda Merei prisipažino, jog, ko gero, jį įsimylėjo.

— O tu su tuo vyru nebuvai susitikęs?

— Ne.

Reinė palenkusi galvą nužvelgė Kvinsį.

— O kaip laidotuvės? Juk laidotuvėse jis turėjo dalyvauti?

— Ne, laidotuvėse jis nedalyvavo. Ir niekas nežino, nei kuo jis vardu, nei kaip su juo susisiekti.

Reinė pasižiūrėjo Kvinsiui į akis.

— Jei vyrukas toks jau puikus, būtų susiradęs *tave*. Neabejoju, kad Mendė jam užsiminė apie savo tėvą. Turint omenyje, kiek tapai žinomas tirdamas įvairias bylas...

— Aš irgi taip pamaniau.

— Tačiau jokių Pono Nuostabiojo pėdsakų?

— Jokių.

Ir tik tuomet Reinė pagaliau viską suprato.

— Nemanai, kad įvyko nelaimingas atsitikimas, ar ne? Įtari, kad kaltas Ponas Nuostabasis. Jis tavo mergaitę prigirdė, o tada išleido važiuoti namo.

— Nežinau, ką tiksliai jis padarė, — patyliukais atsakė Kvinsis, — bet kažkokiu būdu Amanda sugebėjo tarp pusės trečios ir pusės šeštos ryto gauti alkoholio, ir tai kainavo jai gyvybę. Turėjo problemų. Praeityje gėrė... Taip, norėčiau išgirsti, ką apie tai mano tas vyras.

— Kvinsi, čia nematau jokio kriminalo. Tai viso labo viena iš penkių sielvarto stadijų. Juk pats žinai, neigimas...

Reinė mėgino kalbėti švelniai, bet žodžiai nuskambėjo šiurkščiai. Kvinsis iškart susinervino. Suspaudė lūpas. Akys patamsėjo, veido bruožai tapo atšiaurūs. Dažniausiai Kvinsis elgdavosi kaip akademikas, linkęs į pasaulį žvelgti tarsi į galvosūkį, kurį būtina išanalizuoti ir išspręsti. Tačiau kartu buvo ir medžiotojas; Reinė buvo mačiusi ir šitą jo pusę. Kartą — pastarąjį vakarą drauge — ji pirštais braukė per randus ant jo krūtinės.

— Noriu sužinoti, kas nutiko paskutinę mano dukters gyvenimo naktį, — Kvinsis atrėžė tvirtu balsu, aiškiai ir konkrečiai. — Prašau tavęs išsiaiškinti dėl manęs. Aš sumokėsiu. Taigi, imsiesi šios bylos ar ne?

— Ak, dėl Dievo meilės! — Reinė pašoko nuo kėdės, kelis kartus perėjo kambarį, kad Kvinsis nematytų, kaip ją supykde, ir pagaliau niūriai pratarė: — Juk žinai, kad tau pagelbėsiu. Ir žinai, kad neimsiu tavo sumautų pinigų.

— Tai byla, Reine. Įprasta byla, o tu nesi man nieko skolinga.

— Nesąmonė! Tai dar vienas trupinys, kurį man numeti. Ir mudu abu tai žinome ir suprantame. Esi FTB agentas. Turi priėjimą prie savo laboratorijos. Turi šimteriopai daugiau ryšių nei aš.

— Ir visi tie žmonės norėtų sužinoti, kodėl užduodu tokius klausimus. Visi kištų nosį į mano šeimos gyvenimą ir skeptiškai vertintų mano susirūpinimą, net jeigu iš mandagumo tiesiai į akis nepasakytų.

— Aš tik noriu paaiškinti...

— Žinau, ką nori man paaiškinti! Taip, man sunku susitaikyti, kad Amanda... mirusi. Dėl Dievo meilės, juk esu jos tėvas. Žinoma, man sunku tuo patikėti. Tačiau, be viso kito, esu patyręs tyrėjas. Kaip ir tu, Reine. kažkas šioje istorijoje ne taip. Pažvelk man į akis ir pasakyk, kad man nepritari ir kad šis reikalas švarus.

Reinė sustojo ir pažvelgė Kvinsiui į akis. Įžūliai ir nepaklusniai. Bet išsyk pasigailėjo pasielgusi neapgalvotai, nes išvydo įsitempusį vyro žandikaulį ir suspaustus kumščius. Velniai rautų, jai patiko jį šitokią matyti. Likęs pasaulis profesionalą Pirsą Kvinsį gali pasilaikyti santūrų ir susitelkusį. O Reinei reikia būtent šitokio vyro. Ir kadaise...

— Ar tai tu paprašei apygardos prokuroro panaikinti man kaltinimus? — rėžė Reinė.

— Ką?

— *Ar tai tu paprašei apygardos prokuroro panaikinti man kaltinimus?*

— Ne. — Kvinsis sutrikęs papurtė galvą. — Reine, argi ne aš tau patariau pereiti teisminį nagrinėjimą, kad visam laikui paliktum už savęs praeitį? Kodėl būčiau turėjęs kištis?

— Gerai, imsiuosi tavo bylos.

— Ką?

— Imsiuosi tavo bylos! Keturi šimtai dolerių už dieną ir papildomos išlaidos. Ir turėk omeny, kad nieko neišmanau nei apie Virdžiniją, nei apie automobilių avarijas, taigi vėliau nekalting patyrimo stoka. Iškart sakau, jog neturiu patirties, bet vis tiek už tyrimo dieną imsiu iš tavęs keturis šimtus dolerių.

— Tavo žavesiui sunku atsispirti.

— Aš greitai mokausi. Abu žinome, kad mokausi greitai.

Šitai Reinė išrėžė karščiau nei ketino. Kvinsio veidas kone sušvelnėjo, bet jis ir vėl susitvardė.

— Sutarta, — šaltai sutiko. Paėmęs švarką, ištraukė iš kišenės aplanką ir numetė ant stiklinio kavos stalelio. — Štai avarijos tyrimo ataskaita. Nurodytas pagrindinio tyrėjo vardas. Neabejoju, norėsi pradėti nuo jo.

— Dievulėliau, Kvinsi, tau nederėjo šito skaityti.

— Ji mano dukra, Reine. Ir tai vienintelis dalykas, kurį galiu dėl jos padaryti. O dabar eime, aš vaišinu.

— Vaišini? Kuo gi?

— Vakariene. Čia pas tave sumautai karšta, Reine, bet tau reikėtų ant savęs ką nors užsimesti.

— Jeigu taip pasakei, vakarienianti eisiu vilkėdama šią drapaną. Ir jeigu vaišini tu, eime į „Obą“.